

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Năm ngày 28/10/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 687

“NGƯỜI GIÁC NGỘ THÌ TÂM BÌNH KHÍ HÒA - HỌ THẬT TỰ TẠI”

Bài này Hòa Thượng muốn nhắc chúng ta: Người tu hành chân thật có công phu tỉnh giác, công phu phản tỉnh thì họ đạt được tâm bình, khí hòa. Tâm bình, khí hòa rồi thì họ tự tại, an vui. Cho nên người học Phật là người phải giác ngộ, có nghĩa là lúc nào cũng ở trạng thái tỉnh thức, trạng thái phản tỉnh. Người tâm bình khí hòa thì đối với mọi hoàn cảnh không có chướng ngại. Khi có chướng ngại là trong tâm chúng ta chướng ngại chứ không phải do hoàn cảnh bên ngoài. Con người đầy tự tư, tự lợi, đầy tham, sân, si, ngạo mạn nên không bao giờ hết chướng ngại. Khi tâm chúng ta không còn chướng ngại thì mọi việc bên ngoài không tác động được đến chúng ta.

Ngoại cảnh bên ngoài cũng là thắng duyên. Nhiều người tìm cách xa lánh chốn ồn ào, tìm nơi tịnh tĩnh. Bớt đi sự ồn ào, bớt đi sự cám dỗ thì tâm chúng ta an ổn hơn nhưng chúng ta phải biết rõ chướng ngại đến từ tâm chứ không phải đến từ ngoại cảnh. Các vị Tổ Sư Đại Đức tìm đến am tranh, nơi tịnh tĩnh để không bị mọi người đến làm phiền. Một ngày có nhiều người đến thăm hỏi rất phiền não. Hiện nay, không ai được phép vào thăm hỏi Hòa Thượng. Các thị giả đều là những người tịnh tu, âm thầm lặng lẽ, cứ đúng giờ thì đối ca để hộ pháp cho Ngài. Kể cả trước đây, nếu thấy Hòa Thượng đi đến thì mọi người đứng lại chờ Ngài đi qua, Ngài có sai bảo gì thì lắng nghe và làm theo. Chúng ta thăm hỏi toàn là mang tới phiền não, vọng tưởng. Khi tôi nghe điện thoại thì câu đầu tiên mọi người hỏi tôi có khỏe không, câu thứ hai là họ bắt đầu đem “rác” trút vào tôi.

Hòa Thượng nói: **“Người giác ngộ tâm bình, khí hòa. Tâm bình khí hòa thì không có chướng ngại. Tâm không bình, khí không hòa, cho dù chúng ta đi gặp Phật thì Phật cũng không giải quyết được”**. Trong nhà Thiền có câu chuyện Thần Quang gặp Tổ Sư Đạt Ma. Thần Quang nói: *“Xin Ngài làm cho con an tâm, tâm của con quá xao động”*. Tổ Đạt Ma nói: *“Hãy đưa tâm ra đây để ta an cho!”*. Ông bình lặng, quán sát hồi lâu thì không thấy tâm ở đâu. Ông nói với Tổ rằng: *“Thưa Ngài, con không thấy tâm con ở đâu”*. Tổ Đạt Ma nói: *“Ta đã an tâm cho con rồi đó”*.

Người giác ngộ luôn tỉnh thức, phản tỉnh, kiểm soát khởi tâm động niệm của mình. Những người lãng xăng khi nói chuyện thì cắt ngay cuộc nói chuyện với họ, bởi vì lúc đó họ không được lợi ích, chính mình cũng không có lợi ích. **Chúng ta cần hiểu: Khi tâm bình, khí hòa thì ở trong mọi hoàn cảnh đều như vậy, đó mới là công phu chân thật của chính mình.** Có nhiều người làm tướng chí mạng, tôi không định nói nhưng hôm nay phải nói. Nhiều người họ công phu được 17 đến 18 giờ mỗi ngày, họ rất an lạc, nhưng rồi công phu thì phiền

não y như cũ. Đó là công phu thật hay giả? Họ ở trong trạng thái khinh an là do ma hỗ trợ. Bởi vì khi chúng ta niệm Phật, ma trú vào cũng được an ổn. Trạng thái này nhiều người không nhận ra được. Tại sao mình thấy đó là không thật, vì tự tánh là thanh tịnh, khi trở về được thanh tịnh thì đối diện với hoàn cảnh nào cũng an lạc. Làm gì có chuyện rời công phu lại đầy phiền não, nhìn thấy mọi người đầy lỗi. Trong tâm chúng ta còn có chướng ngại thì khi rời công phu sẽ có chướng ngại, đó không phải là công phu thật. Đây là tầng công phu cao rồi.

Hòa Thượng nói: **“Phật Bồ Tát vô địch nhân”**. Phật Bồ Tát không có kẻ thù, không có người đối địch. Vậy chúng ta tu hành thế nào mà xung quanh đều là những người chướng mắt, người này tu dở, người kia xen tạp, phan duyên. Khi chúng ta rời thời khóa tu thì tất cả tập khí y như cũ, thử nghĩ xem công phu đó là thật hay giả? Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: **“Nào ngờ tự tánh vốn dĩ thanh tịnh”**. Nếu quay về với tự tánh rồi thì 18 giờ ngồi trong Điện Phật đường hay trong hội trường cũng như nhau. Đó mới là công phu chân thật!

Ngài Bảo Chí Công ngồi với nhà vua xem biểu diễn hát kịch. Tâm của Ngài luôn không rời “Đạo”, luôn ở trong trạng thái chánh niệm, luôn tỉnh giác, không chạy theo thế giới muôn màu ở bên ngoài. Nhà Vua hỏi: **“Ngài xem biểu diễn có thấy hay không?”**. Ngài trả lời: **“Tôi không biết”**. Nhà vua rất ngạc nhiên. Trước màn biểu diễn múa hát tung bừng của các mỹ nữ mà Ngài cũng không động tâm. Ngài Bảo Chí Công nói với nhà vua: **“Ngày mai, Bệ Hạ hãy cho một tử tù xem biểu diễn, trên đầu đội một thau nước. Nếu thau nước bắn ra một giọt nước thì người tử tù đó sẽ bị chém chết”**. Hôm sau, nhà Vua làm đúng như vậy. Sau khi người tử tù xem múa hát, nhà Vua hỏi người tử tù: **“Tiết mục này có hay không?”**. Người tử tù nói: **“Thưa Bệ Hạ, con chỉ lo giữ thau nước mà còn không xong cho nên không còn tâm cảnh để xem múa hát”**. Nhà vua đã hiểu ra: **Một người luôn lo cho sinh tử thì không còn tâm rảnh để mà mà quan tâm đến chuyện khác.**

Có những người trước đây đã từng niệm Phật mười mấy giờ một ngày, nhưng bây giờ họ đã bỏ niệm Phật để theo một pháp gì đó mà họ tu đến tầng thứ bảy. Có người đã tu hành rất lâu rồi sau đó mang hết toàn bộ băng đĩa giảng của Hòa Thượng đi trả lại, họ nói: **“Tu theo Hòa Thượng khó vãng sanh! Tôi tu theo pháp không cần diệt vọng tưởng, không cần giữ giới”**. Có người niệm Phật mỗi ngày 17 - 18 giờ, tụng Kinh mỗi ngày mấy chục bộ. Họ quay ra thấy ai cũng thấp kém, ai cũng xen tạp. **Cho nên chúng ta phải tỉnh ngộ. Người nào đã có công phu một chút thì càng phải xem lại xem đó là công phu chân thật hay công phu giả.**

Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: **“Người tu hành chân thật không thấy lỗi thế gian”**. Có người còn tự cho mình đã tu đến Thượng Thừa. Có một người đã tụng 1000 bộ **“Kinh Pháp Hoa”**. Một bộ **“Kinh Pháp Hoa”** có 27 phẩm, rất dày. Nếu tụng 1 ngày 2 phẩm thì 1 tuần tụng được 14 phẩm. Nếu tụng 1 ngày 3 phẩm thì 1 tuần tụng được 21 phẩm. Người đó tụng 10 năm mới xong. Tôi cũng được mời đến tham dự ngày **“Hoàn Kinh”**. Người đó đã tụng 1000 bộ **“Kinh Pháp Hoa”** nhưng vẫn ăn mặn, vẫn ăn thịt chúng sinh. Người đó nói với chị gái của mình: **“Đạo hạnh của chị như thế nào mà chị dám tổ chức “Đạo tràng” mời mọi người đến niệm Phật tu tập!”**. Tôi nói: **“Một ngàn bộ Kinh Pháp Hoa đã “đè chết” bà ấy rồi! Bà ấy tụng 1000 bộ Kinh mà tâm cảnh vẫn tham sân si mạn”**.

Công phu không phải một ngày niệm Phật được bao nhiêu, tụng Kinh được bao nhiêu mà công phu ở chỗ khắc chế tập khí phiền não của chính mình.

Khổ nỗi những người đạt đến công phu đó thì họ coi tất cả người khác là phàm phu, họ coi chính mình là Thánh nhân, cho nên không ai khuyên được họ. Nếu ai muốn khuyên họ thì trong đầu họ nghĩ: “*Mỗi ngày tôi niệm Phật 18 giờ. Ông chưa niệm được như vậy thì đừng khuyên tôi!*”. Vậy thì ai có đủ năng lực để khuyên họ? Họ niệm Phật mỗi ngày 18 giờ, nhìn thấy tất cả đều là phàm phu thấp kém, không ai bằng mình. Như vậy quá nguy hiểm! Họ đã rơi vào cảnh giới ma. Chúng ta hãy chờ xem họ vãng sanh như thế nào. Nếu họ đúng thì tất cả những gì Hòa Thượng dạy chúng ta đều sai.

Tổ Sư Ấn Quang nói: “*Xem tất cả mọi người đều là Bồ Tát, chỉ có riêng mình là phàm phu ít tu, phước mỏng, nghiệp dày*”. Chúng ta thì ngược lại. Chúng ta hãy thử so sánh công phu tu hành của những người thành tựu vãng sanh. Hòa Thượng Hải Hiền là một người vô cùng bình dị, hài hòa, gần gũi, không có ai đối địch với Ngài. Đó mới là công phu chân thật.

Hòa Thượng nói: “*Người giác ngộ tâm bình khí hòa. Họ chân thật tự tại*”. Chúng ta xem những người một ngày trì mười mấy bộ “*Kinh Vô Lượng Thọ*” có tự tại không?. “*Tự tại*” không phải là bất chấp, mà “*tự tại*” là không bị tập khí phiền não sai xử. Người chân thật trở về với tự tánh thanh tịnh của chính mình thì phiền não không hề phát tác, không hề oán trời trách người. Tất cả thiện duyên, ác duyên đến đều là cảnh tốt.

Hòa Thượng nói: “*Người giác ngộ tâm bình khí hòa thì đối với tất cả mọi người, tất cả mọi vật mọi việc đều bình đẳng đối đãi. Họ thật tự tại, thật an vui, thật giải thoát*”. Cho nên mỗi chúng ta tu hành, nhất là những người có công phu sâu phải phản tỉnh xem mình an lạc thật hay an lạc giả. Thầy Thái kể câu chuyện một người đang đi trên người, người ta chửi ông ấy nhưng ông ấy không động tâm. Người ta gọi ông ý để nhắc: “*Người ta đang kêu tên ông chửi ông đó!*”. Ông ấy nói: “*Thật ư, nhiều người cũng có tên giống tôi mà!*”.

Tôi quán chiếu tâm cảnh của Hòa Thượng và quán chiếu tâm cảnh những con người đó, tôi thấy họ khác quá, hoàn toàn khác. Ngày xưa, họ quỳ lạy tôi dưới trời mưa. Một thời gian sau, họ công phu cao hơn, họ đi ngang qua phòng tôi cũng không chào. Tôi gọi điện cho họ để mong họ chia sẻ, cho cho tôi biết tôi đã làm gì sai. Tôi đã gọi điện 2 lần mà họ không bắt máy, không trả lời. Nếu họ nghĩ tôi gọi điện để dạy đời thì sai rồi!

Hòa Thượng nói: “*Phật Bồ Tát vô địch nhân*”. Phật Bồ Tát không có kẻ thù, không có người đối đầu. Đó mới là tâm cảnh thanh tịnh, tự tại. Như vậy mới có thể vãng sanh. Còn vướng mắc thì không thể vãng sanh. Còn người đối đầu thì còn oan gia. Còn oan gia thì còn phải quay lại trả hết món nợ, như vậy thì làm sao giải thoát!

Tâm cảnh này tôi mới nhận ra hôm qua. Hôm nay tôi chia sẻ với mọi người. Ta ngồi đó mắt lim dim, cảm thấy an lạc, nhưng hễ buông ra thì phiền não y như cũ thì đó là tâm cảnh của ma. Họ cũng đề khởi câu niệm Phật, chính chỗ đó khiến họ không nhận ra. Nếu thật an thì trong lúc niệm Phật hay lúc buông ra cũng đều an. Vậy mới là công phu chân thật.

Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: **“Nhược chân tu hành nhân, bất kiến thế gian quá”** (Người chân thật tu hành không thấy lỗi thế gian). Chúng ta xem cách tu của các vị Tổ Sư, Đại đức để xem mình có tu đúng hay không. Hòa Thượng Hải Hiền tự tại vắng sanh lưu lại toàn thân xá lợi. Cả cuộc đời Ngài tu hành như thế nào? Ngài có xa lánh xã hội không? Ngài vẫn đi làm hợp tác xã. Người ta không cho niệm Phật thì Ngài niệm Phật ở trong tâm. Người ta tạo ra bao nhiêu chướng ngại, nhưng Ngài không thấy chướng ngại.

Cách tu của Hòa Thượng, chúng ta cần phải học, phải nghe nhiều thì mới hiểu hết quá trình tu tập lâu dài của Ngài. Hòa Thượng nói: **“Người học đạo trước tiên phải mở rộng tâm lượng của mình. Có thể dung chứa, bao dung được người khác, dung nạp được mọi chướng ngại. Tâm chí bao dung được cả sự xấu ác của người, đó mới là tâm Phật, tâm Bồ Tát. Có thể đạt đến tâm bình khí hòa trong mọi hoàn cảnh mới là công phu chân thật”**.

Chúng ta ngồi trong am tịnh tĩnh mới cảm thấy an lạc, khi đi ra ngoài thì tập khí phiền não còn nguyên. Hòa Thượng nói: **“Cảnh duyên không tốt xấu, tốt xấu ở tâm mình”**. Chúng ta thỉnh thoảng tiếp duyên xem mình có động tâm hay không. Nếu có động tâm thì chúng ta rèn chưa tới, công phu chưa đủ.

Hòa Thượng nói **“Một người giác ngộ, chân thật có công phu thì tuyệt đối không oán trời, trách người. Thậm chí tôi khuyên mọi người: Nếu có người chướng ngại thì hãy lập bài vị trường sinh cho họ, cầu cho họ mạnh khỏe, an vui, sống lâu, tự tại. Mỗi ngày chúng ta lạy Phật, chúng ta lạy họ, coi họ là Phật Bồ Tát. Bạn có chịu làm hay không?”**. Chúng ta viết bài vị trường sinh để xóa đi sự đối đầu với người mình ghét. Còn oan gia đối đầu thì còn oan oan tương báo. Chúng ta không có bất cứ một oan gia nào thì mới có thể thông dong tự tại ra đi.

Người tu hành có công phu thì phiền não không phát tác. Đó là chúng ta đã trở về tự tánh thanh tịnh của mình.

Dĩ nhiên là khi công phu tâm định hơn không công phu. Khi chúng ta có công phu, ra ngoài tiếp duyên bị xao động, có phát tác nhưng nhận ra ngay. Trước đây, tập khí phát tác 10, bây giờ giảm dần, chỉ phát tác 1 đến 2 thì đó mới là công phu chân thật. Chúng ta khi công phu thì an lạc, khi ra ngoài còn nguyên phiền não thì sai rồi, cũng giống như chưa từng công phu. **Người chân thật có công phu thì thuận cảnh, nghịch cảnh, thiện duyên, ác duyên cảnh nào cũng là cảnh tốt, không có cảnh xấu, vậy thì chúng ta mới tự tại**.

Cho nên, nhiều người tu hành nhận định sai, hiểu sai, nghĩ sai, công phu sai mà không nhận ra. Quan trọng là chúng ta phải trở về với tự tánh thanh tịnh của mình. Chân thật để khởi được tự tánh thanh tịnh thì không còn phiền não, chướng ngại. Vẫn còn phiền não, chướng ngại thì chưa trở về với tự tánh thanh tịnh.

Nhiều người không nhận ra, họ tưởng rằng họ có công phu Thượng Thừa. Coi chừng đó là công phu của ma, sự khinh an của ma, ma hỗ trợ. Họ cảm thấy an lạc khi ngồi đó, nhưng buông ra thì phiền não y như cũ. Công phu chân thật phải giống như Ngài Vũ Chí Công. Ngài giữ chánh niệm, không hề động tâm trước cảnh động loạn.

Ngay tựa đề của bài học hôm nay, Hòa Thượng đã khai thị cho chúng ta rất nhiều: **Người giác ngộ là người luôn ở trạng thái phản tỉnh, tỉnh thức. Người nhận ta hết mọi tập khí của mình, tâm bình khí hòa, luôn ở trạng thái tự tại thì mới là công phu chân thật. Người còn nguyên phiền não như cũ thì chưa có công phu chân thật, chưa trở về tự tánh thanh tịnh.**

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!